

Milassin László:

"MASZEK FESZTIVÁLOZÓK"

1973 nyara, Berlin. Nem nehéz kitalálni: a X. VIT. A lapok, a rádió, a televízió, a kommunikáció ezernyi csatornáján mindenki értesülést szerezhettek a világ demokratikus ifjúságának e nagyszerű demonstrációjáról.

Ezrek és tizezrek láthatták a feldiszitett Alex-et, a nyüzsgő tömegeket, az események pergő, színes kavalkádját a képernyőről, mozivásznokról, újságképekről. Ezernyi cikk festette élénk a fesztivál városának élénk, fiatalos lüktetését, FDJ-isták harsány lelkesedését, azt a bámulatos fogadtatást, amelyben a német fiatalok Angela Davis-t részesítették, a tarka masirozások monumentális, fegyelmezett, lenyűgöző rendjét. Élménybeszámolók tárták élénk a magyar VIT-delegáció fényes sikereit, képek villantak fel az elegáns egyenruhás küldöttek csoportjairól. Valóban, a szervezettség, a programok és az egész színpompás találkozó örökre megmaradó élményt nyújtott valamennyiünk számára.

De nem is erről akarok én most tollat koptatni! Hiszen, mint látható e munkát jó alaposan elvégezték helyettem mások, csak fölös ismétlésekbe bocsátkoznék. Egy VIT-delegációról szeretnék most írni, nem a válogatott, jól szabott egyenruhásokról, akik hivatalosan képviselték a magyar ifjúságot, hanem egy ugynevezett "nem-hivatalos" küldöttségről vagy ahogyan "u" t neveztek "maszek fesztiválózókról".

Az Alex óriási beton tér, nagy előnye, hogy remgeteg a látnivaló, lényegében a VIT szíve; az "esemény" itt található meg igazán késő estig, ha esik, ha fuj. Hol kigyóbüvölést bemutató arab pantomimosokat bámul a hullámszó sokaság, hol néhány alkalmi akrobata mutatványát mulatják, ahogy a diszkut fémtányérjain szögdellnek a vizes farmer-nadrágjaikban, amott pedig cifra néger fiatalok kerültek az érdeklődés középpontjába furcsa táncot lejtve, fejükön nagy biciklikerekeket pergetve. Minden spontánul jött, ezernyi ötlet, színes forgatag.

A nagy szökőkút mellett ücsörgött négy miskolci egyetemista, egy lepedőnyi szolidaritási plakátot kínálva aláírásra az erre hajlandóságot mutatóknak. A formaruhájuk farmer, kicsiny motyójuk egy oldaltáska, ócska pokróccal. "nem-hivatalos" delegáció tagjai. És a szállás? - Egy követ fujunk - volt a tréfás válasz, mármint, hogy az Alexander tér jó, meleg betonburkolatját, amely olcsó, de jóízű álmodot kínált a kevésbé igényesek részére. A kényelmet jobban szertők persze könnyen hálhattak a külvárosi iskolák valamelyikében "roprgós" táborigyákon egy márka kipergetése s némi adminisztráció ellenében.

A Brandenburgi Kapunál pillantottam meg Gézukát és a többi hobót. Vagy heten lehettek az ország minden pontjáról. Itt verődtek csak össze. Mindegyik fején piros-fehérvörös papírszalag. A fehér mezőben a VIT német jelmondata:

A stilusos fejdisz ószibarackos ládákról való, mely hazánkból érkezett a fesztivál városába.

Estére már egyre több magyar "vándormadárral" találkoztam a belvárosban. Ki a Bergendyék koncertjét kutatta, ki a csinos miniket centizte, és voltak, kik szenvedélyesen vetették magukat jelvény-csereberébe, mohón vizsgálva a valóban ötletes fémgombokat. A Centrum tövében egyre csak csoportok alakultak itt iráni, amott üzbég, s nini egy jó kis magyar társaság is. Külön attrakció! A "nemhivatalos" delegáció fellépése. A csoport egyetemistákból, szakmunkástanulókból, középiskolásokból, autóstoppal, "éjszakai vonat" ideérkezőkből verbuválódott. Ének, tánc, vita és harásny jelszavak repkedtek a vidám gyülekezetből. A kör közepén egy őszhaju, örökifju táncolt. Hosszu haja és kötött farmerja na és fiatalos szive a társaság központjává avatta. Mert nem csak a külsőnek, de a szívnek kell fiatalnak lenni. Ezen az estén ezek a fiatalok igazán tiszta szívből lelkesedtek, tüntettek a békét nyomorító imperializmus ellen, köszöntötték a maguk szilajságával az ifjúság e nagyszerű ünnepét. Egyre kövéredő gyűrű fogta körbe a kis kolóniát. Kendők lebbentek, képeslapok teltek meg autógyammokkal, s az egyre öregedő estében bizonyára néhány csók is elcsattant.

Igen, ez is a X. VIT-en történt. Valójában e találkozó-
nak az igazi fazont ezek a mindenholnan zarándokoló, "nem-
hivatalos", "maszek" fesztiválózóik adták meg, jöhettek
akár a Szovjetunióból, Nyugat-Berlinből, Magyarországról
vagy Bangla Desh-ből.